

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12C/141/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814209196
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2016:3814209196.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1. I. B., nar. XX.X. XXXX, bytom B. R., M. R. L. 564, zast. J. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13 a 2. R. C., nar. XX.XX. XXXX, trvale bytom Y., Na Q. XXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov: Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 8.329,20 eur s prísl., takto

rozhodol:

Návrh zamietá.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov, k rukám ich právneho zástupcu, náhradu trov konania vo výške 1.546,66 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom podaným proti odporcom domáhal zaplatenia sumy 8.329,20 eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.6. 2010 do 16.11. 2013 vo výške 816,79 eur a spolu s 8,25 % - ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 8.329,20 eur od 17.11. 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh zdôvodnil tým, že odporca v 1. rade uzatvoril s jeho právnym predchodcom, Slovenskou sporiteľňou, a.s., zmluvu č. 372417974 dňa 3.6. 2005 (ďalej len „UZ“). Na základe UZ bol odporcovi v 1. rade poskytnutý úver v sume 9.958,18 eur a odporca sa zaviazal uhrádzať poskytnuté finančné prostriedky v pravidelných mesačných splátkach. Túto povinnosť si však odporca nespínil a s úhradou dlžnej sumy sa dostal do omeškania. Odporca v 2. rade prevzal na seba ručiteľský záväzok. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12. 2008, uzatvorenej medzi navrhovateľom a spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „SLSP“), prešla pohľadávka voči odporcom na navrhovateľa. Ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky dlžná suma predstavovala sumu 16.569,18 eur a pozostávala z istiny vo výške 14.362,29 eur a úroku z omeškania v sume 2.206,89 eur. Navrhovateľ si voči odporcom uplatnil iba nárok na zaplatenie sumy 8.329,20 eur, ktorá predstavuje neuhradené splátky úveru v počte 60, ktorých splatnosť mala nastať v období od 20.6. 2010 do 20.5. 2015, s tým, že splátky pôvodne splatné od 20.11. 2013 do 20.5. 2015 sa stali splatnými dňa 16.11. 2013, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

Odporkyňa v 1. rade žiadala návrh zamietnuť.

Odporca v 2. rade bol v konaní pasívny. K návrhu na začatie konania sa písomne nevyjadril a neustanovil sa bez ospravedlnenia ani na pojednávanie súdu. Za splnenia podmienok ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pojednával súd vo veci v neprítomnosti odporcu v 2. rade.

V priebehu konania, podaním zo dňa 26.9. 2014, vstúpilo podľa § 93 ods. 2 O.s.p. do konania Občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, na ochranu a podporu práv odporcov. Uznesením č. k. 12C/141/2014-65 zo dňa 20.3. 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4Co/711/2015-98 zo dňa 30.12. 2015 súd pripustil vstup Občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom v Bratislave, do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporcov.

Vedľajší účastník v priebehu celého konania žiadal návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnuť.

Dokazovaním vykonaným na pojednávaní vypočutím právneho zástupcu navrhovateľa, právneho zástupcu odporkyne v 1. rade a vedľajšieho účastníka na strane odporcov, oboznámením obsahu UZ, Dohody o ručení zo dňa 3.6. 2005, Všeobecných obchodných podmienok, Oznámeniami o postúpení pohľadávky zo dňa 2.1. 2009, zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 8.12. 2008, prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, pokusmi o zmier zo dňa 28.10. 2013, písomného vyjadrenia vedľajšieho účastníka zo dňa 14.1. 2015 a 16.4. 2015, písomného vyjadrenia navrhovateľa zo dňa 9.3. 2015 a 23.4. 2015, 26.6. 2015, 10.8. 2015, písomného vyjadrenia odporkyne v 2. rade zo dňa 25.6. 2015, 17.8. 2015 a 2.3. 2016, Oznámeniami o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 28.10. 2013, oznámenia SLSP zo dňa 2.4. 2015, platobnej histórie k úverovému účtu, ako aj oboznámením obsahu ostatného spisového materiálu, mal súd zistený tento skutkový a právny stav:

Odporkyňa v 1. rade uzatvorila dňa 3.6. 2005 s právnym predchodcom navrhovateľa - SLSP, UZ, na základe ktorej bol odporkyňi poskytnutý úver v sume 2.500 eur. V UZ si dohodli fixnú úrokovú sadzbu 16,60 % ročne. Odporkyňa v 1. rade sa zaviazala úver splácať v mesačných splátkach po 4.182 Sk, poplatok za správu úveru 50 Sk mesačne a zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 6.000 Sk. Splatnosť 1. splátky bola dohodnutá na deň 20.7. 2005, konečná splatnosť úveru bola určená dňom 20.5. 2015, splátky boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci a úroky v posledný deň kalendárneho mesiaca. Ročná percentuálna miera nákladov bola stranami úverovej zmluvy dohodnutá na 5,31 % a výška úrokovej sadzby 10,6 % ročne v deň podpisu UZ.

Dohodou o ručení uzavretou dňa 3.6. 2005 medzi SLSP a odporcom v 2. rade, prevzal na seba odporca v 2. rade ručiteľský záväzok za splnenie dlhu odporkyňou v 1. rade.

Z návrhu navrhovateľa, z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, z platobnej histórie k úverovému účtu ako i z písomného podania navrhovateľa vyplýva, že odporkyňa čerpala peňažné prostriedky od právneho predchodcu navrhovateľa v celkovej výške 300.000 Sk (9.958,18 eur). Čerpanie peňažných prostriedkov je v platobnej histórii označené ako „Bezhot. čerpanie úveru“.

Z platobnej histórie účtu mal súd zistené, že z poskytnutého úveru uhradila odporkyňa v 1. rade právnemu predchodcovi navrhovateľa sumu v celkovej výške 713,34 eur (úhrady sú v platobnej histórii označené ako „Bezhot. splátka úveru obyv.“, „Bezh. splátka úveru“ a „Hot. splátka na úver“). Z doteraz odporkyňou realizovaných úhrad bola na istinu započítaná suma 507,97 eur, na poplatky suma 199,16 eur a na úrok z omeškania suma 6,21 eur. Poplatky za správu účtu a poplatky za upomienky sú v platobnej histórii označené ako „Zaučtovanie poplatku s kapitalizáciou“. Zmluvný úrok v celkovej výške 4.814,15 eur je v platobnej histórii označený ako „Zaučt. riadnych úrokov s kapitalizáciou“.

Z navrhovateľom predložených písomností mal súd teda preukázané, že odporkyňa v 1. rade neuhradza splátky riadne a včas a s ich plnením sa dostala do omeškania.

Dňa 18.12. 2008 došlo medzi SLSP a navrhovateľom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok. Z príloh č. 1 k tejto zmluve vyplýva, že na navrhovateľa prešla aj pohľadávka voči odporcom. Podľa údajov uvedených v prílohe k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že pohľadávku tvorila suma vo výške 499.162,90 Sk. Táto suma pozostávala z istiny do splatnosti vo výške 432.678,20 Sk a úrokov spolu vo výške 66.484,70 Sk. V prílohe je uvedený dátum poslednej úhrady odporcom vo výške 2.861 Sk dňa 15.11. 2005 a počet dní omeškania 1155.

Listami zo dňa 2.1. 2009 oznámil právny predchodca navrhovateľa odporcom postúpenie pohľadávky na navrhovateľa.

Následne listami zo dňa 28.10. 2013 navrhovateľ odporcom zaslal pokus o zmier, v ktorom odporcov vyzval na zaplatenie sumy 16.569,18 eur najneskôr do 15 dní od doručenia, ktorá suma mala pozostávať z istiny k 18.12. 2008 vo výške 14.362,29 eur a z úroku z omeškania vo výške 2.206,89 eur.

Z oznámení navrhovateľa zo dňa 28.10. 2013, adresovaných obom odporcom, mal súd zistené, že navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru vzniknutého z UZ ku dňu 28.10. 2013.

Navrhovateľ si v konaní voči odporcom uplatnil iba nárok na neuhradené splátky, za obdobie od 20.6. 2010 do 20.5. 2015 (t.j. splátky, ktoré ku dňu podania návrhu neboli podľa jeho názoru premlčané) v sume celkom 8.329,20 eur spolu s 8,25 %-ným ročným úrokom z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti jednotlivých splátok až do konečnej splatnosti úveru, resp. do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Navrhovateľ v návrhu uvádza, že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená dňa 28.10. 2013.

Vo svojich písomných podaniach JUDr. Jakubis ako právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcov a neskôr aj právny zástupca odporkyne v 1. rade okrem iného uviedol, že zo žiadneho predloženého ani navrhnutého dôkazu nevyplýva, kedy a ako odporca účet reálne vyčerpal (keďže k čerpaniu nedošlo podpisom zmluvy, ale malo k nemu dôjsť bezhotovostne), ktoré splátky a kedy odporca uhradil a v akej výške (v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť, či sa dostal do omeškania a kedy). Taktiež nebolo dokázané, kedy a ako SLSP alebo navrhovateľ vyzvali odporcu na zaplatenie zvyšného dlhu kvôli omeškaniu so splátkami ani splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Navrhovateľ svoje nároky voči odporcovi odvodzuje zo zmluvy, ktorú odporca uzatvoril s SLSP, teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie. Tieto nároky mal navrhovateľ získať postúpením. Preto je potrebné sa v prvom rade zaoberať otázkou, či zistený skutkový stav opodstatňuje záver, že postúpenie je (aspoň voči dlžníkovi) platné a účinné. V zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne zakázané, neprípustné), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splátkami svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. Navrhovateľ nepreukázal, že pohľadávka voči odporcovi v čase jej postúpenia existovala, teda, že finančné prostriedky boli skutočne odporcovi poskytnuté, a že bola na postúpenie spôsobilá podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., v dôsledku čoho nemožno považovať za dokázané, že toto postúpenie je platné a že navrhovateľ je oprávnený pohľadávku voči odporcovi uplatňovať na súde. Takisto okrem iného vzniesol námietku premlčania nároku, ktorý si v konaní navrhovateľ od odporcov uplatnil. Citujúc článok 7 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok SLSP (ďalej le „VOP“) „ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednanja zo strany klienta, ...banka je oprávnená a/ vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru...“ a § 101 OZ a § 103 OZ, tvrdil, že OZ ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohol byť dôvodne podaný návrh na začatie konania na súd. Je to vlastne časový moment, keď sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Právo mohlo byť prvýkrát vykonané vtedy, ak je spôsobilé na žalobu, teda keď možno podať návrh na začatie súdneho konania. Deň, od ktorého začína plynúť premlčacia doba, je totožný s dňom, keď možno po prvý raz podať návrh na začatie konania bez nebezpečenstva, že bude zamietnutý súdom pre predčasnosť. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne

upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Vyššie uvedené ust. zákona modifikuje ust. § 565 OZ vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám. Ak sa v spotrebiteľskej zmluve dohodla strata výhody splátok (bod 7.6.1 VOP), má veriteľ právo od dlžníka žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Ak chce toto právo uplatniť, môže tak urobiť, len ak od splatnosti nezaplatenej splátky uplynula najmenej 3-mesačná lehota. Až po jej uplynutí nastane strata výhody splátok upravená v § 565 OZ (ak je súčasne splnená podmienka o upozornení dlžníka, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky). Uplynutie 3-mesačnej lehoty od splatnosti nezaplatenej splátky nepostačuje na splatnosť celého peňažného dlhu. Zákon navyše vyžaduje, aby veriteľ upozornil dlžníka, že si uplatňuje právo na zaplatenie celého dlhu (strata výhody splátok). Veriteľ musí vopred notifikovať uplatnenie svojho práva aspoň v 15-dňovej lehote. Po jej uplynutí sa právo na zaplatenie celej zvyšnej pohľadávky stáva účinným. Obsahom upozornenia dlžníka je, že veriteľ si uplatňuje právo na zaplatenie celej pohľadávky. V danom prípade má za to, že navrhovateľ, resp. SLSP zosplatnil úver v rozpore s vyššie uvedeným ustanovením. Takýto postup potom odporuje zákonu (§ 53 ods. 9 OZ) a preto je neplatný (§ 39 OZ). Žaloba by bola v časti zosplatnených splátok podaná predčasne.

Právny zástupca navrhovateľa vo svojich písomných vyjadreniach k meritu veci okrem iného uviedol, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 OZ. S nedoručením takejto výzvy môžu byť len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Poprel tvrdenia navrhovateľa o premlčaní uplatneného nároku, s tým, že navrhovateľ si v konaní uplatňuje nepremilčané splátky úveru splatné od 20.6. 2010 do 20.5. 2015. Splátky pôvodne splatné od 20.11. 2013 do 20.5. 2015 sa stali splatnými dňa 16.11. 2013, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. mimoriadnej splatnosti, je „nárokom“, ktorý nemá oporu v zákone a preto súd nemôže takémuto právu poskytnúť ochranu. Právny predchodca navrhovateľa v rozpore so zákonom postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto konania na navrhovateľa. Keďže neboli dodržané všetky podmienky postúpenia pohľadávky, navrhovateľ nie je oprávnený z hmotného práva uplatňovať voči odporcovi žiadne nároky.

Právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní pred súdom zotrval na svojich písomných vyjadreniach k meritu veci, poukázal na to, že navrhovateľ si v konaní uplatňuje 60 neuhradených a taktiež nepremilčaných splátok v zmysle zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 3.6.2005. Pri premlčaní treba v danom prípade vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka, ktorý právny názor vyslovil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 27.3.2013, sp.zn. 6MCdo/ 7/2012. Ohľadne platnosti postúpenia pohľadávky poukázal na to, že podľa jeho názoru doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, ale naopak má za to, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne dlžníka nevyzvala na plnenie, táto skutočnosť nemá vplyv na platnosť postúpenia pohľadávok v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Pri počte dní omeškania 1155 je nepravdepodobné, aby pôvodný veriteľ nevyzýval dlžníka na uhradenie omeškaných splátok.

Právny zástupca odporkyne v 1. rade a vedľajšieho účastníka na strane odporcov na pojednávaní zotrval na svojich písomných podaniach k meritu veci. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co 460/2015 zo dňa 13.1. 2016, s tým, že toto rozhodnutie priamo vyvracia tvrdenie navrhovateľa o tom, že absencia výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, resp. preukázanie doručenia tejto výzvy dlžníkovi nespôsobuje neplatnosť Zmluvy o postúpení, ale má účinok len sankcie podľa Zákona o bankách. Čo sa týka tvrdenia navrhovateľa, že je nepravdepodobné, že ak bol odporca v omeškani 1155 dní, že počas tejto doby by právny predchodca navrhovateľa nevyzýval žalovaných k úhrade, toto je len ničím nepodložené tvrdenie navrhovateľa. Ak zároveň navrhovateľ tvrdí, že odporkyňa bola v omeškani 1155 dní, v tom prípade ide o lehotu dlhšiu ako 3 roky, čo znamená, že nárok je premlčaný. Ako uzavreli viaceré okresné a krajské súdy, navrhovateľ nie je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť bankového úveru, keďže nepožíva štatút banky. Nakoľko v spise absentuje aj samotná výzva podľa Zákona o bankách, navrhovateľ nie je v spore aktívne legitimovaný.

Podľa § 52 ods. 1 OZ (platného a účinného ku dňu uzavretia UZ), spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Podľa § 54 ods. 2 OZ, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

V zmysle § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia Zmluvy o splátkovom úvere), spotrebiteľským úverom sa na účely tohto zákona rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z., pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b/ dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

V zmysle § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

Súd s poukazom na vyššie citované ustanovenia zákonov, právny vzťah medzi účastníkmi konania založený zmluvou označenou ako "Zmluva o splátkovom úvere", i keď ide o zmluvu uzavretú podľa ustanovení Obchodného zákonníka, považoval za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 OZ. Súd vzhľadom na právnu úpravu zákona č. 258/2001 Z.z. účinnú v čase uzavretia UZ uvádza, že predmetnú UZ uzavretú medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom možno podriaďiť režimu zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Zákon o spotrebiteľských úveroch patrí do oblasti predpisov občianskeho práva a je vo vzťahu k OZ lex specialis (uvedený záver podporujú aj odkazy k textu zákona, aj keď nie presne v naznačených súvislostiach). Uvedené znamená, že pokiaľ určité otázky nie sú výslovne upravené zákonom č. 258/2001 Z.z., použijú sa na ich riešenie príslušné ustanovenia OZ, vrátane všeobecných ustanovení o záväzkoch podľa prvej hlavy ôsmej časti OZ. Rovnako na spotrebiteľské zmluvy podľa § 52 až 60 OZ je potrebné vzhľadom na ich systematické zaradenie do OZ aplikovať všeobecné ustanovenia o občianskoprávných vzťahoch.

Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný v celom rozsahu.

Podľa § 2 zákona Č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii platného a účinného v čase uzavretia UZ, t.j. ku dňu 3.6. 2005, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Súd mal preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa - SLSP, a.s. a odporcom vznikol spotrebiteľský vzťah uzavretím UZ. Na predmetný vzťah sa použijú ust. zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ust. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže išlo o dočasné poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sa odporca ako spotrebiteľ zaviazal veriteľovi vrátiť. Súd považuje UZ za typovú, vyhotovenú pre širší okruh spotrebiteľov. Na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol odporkyňa v 1. rade poskytnutý úver, ktorý sa zaviazala v pravidelných mesačných splátkach splácať.

Súd mal v konaní takisto preukázané, že medzi navrhovateľom a SLSP, bola dňa 18.12. 2008 uzavretá Zmluva o postúpení pohľadávok, na základe ktorej mala byť na navrhovateľa postúpená aj pohľadávka uplatnená v tomto konaní, čo vyplýva z Prílohy Č. 1 k UZ o postúpení pohľadávok, pričom postúpenie pohľadávky z UZ právny predchodca navrhovateľa odporcom oznámil. Odporkyňa v 1. rade i vedľajší účastník na strane odporcov v konaní namietal, že došlo k porušeniu ust. § 92 ods.7 zákona Č. 483/2001 Z.z. o bankách, z dôvodu ktorého je potrebné posudzovať samotné postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa na navrhovateľa ako neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, v dôsledku čoho nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Navrhovateľ s týmito tvrdeniami nesúhlasil a postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu navrhovateľa na navrhovateľa považoval za platné.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné v konaní predovšetkým posúdiť, či navrhovateľ je v predmetnom konaní aktívne legitimovaným subjektom.

Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Podľa § 92 ods. 7 zákona Č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len "zákon o bankách") účinného v čase postúpenia pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

V súlade s vykonaným dokazovaním a v zmysle citovaných ustanovení zákonov, súd v konaní nemal preukázané, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní, ku ktorému malo dôjsť na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 18.12. 2008 medzi navrhovateľom a jeho právnym predchodcom, SLSP.

Súd sa stotožnil s vyjadrením právneho zástupcu odporkyne v 1. rade a vedľajšieho účastníka na strane odporcov, ktorý namietal aktívnu legitimáciu navrhovateľa, pretože argumentácia právneho zástupcu

odporkyne v 1. rade a vedľajšieho účastníka bola podľa právneho názoru súdu v súlade s vyvíjajúcou sa judikatúrou v obdobných právnych veciach.

Aby pohľadávka podľa ust. § 92 ods. 7 zákona o bankách mohla byť postúpená z banky na nebankový subjekt, je potrebné, aby bol klient banky s plnením svojho záväzku v omeškaní aspoň 90 dní, a aby banka na splnenie záväzku klienta písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, a teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, v priamom rozpore so zákonom. Postúpenie pohľadávky je v takomto prípade neplatné, a to nielen medzi stranami Zmluvy o postúpení pohľadávok, ale aj voči odporcovi.

Vo všeobecnosti vecnou legitimáciou treba rozumieť stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého fyzická či právnická osoba je subjektom práva alebo povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o dvojstranné právne vzťahy, v ktorých účastníci konania stoja svojimi návrhmi proti sebe, môžeme hovoriť buď o vecnej legitimácii aktívnej (na strane žalobcu), alebo o vecnej legitimácii pasívnej (na strane žalovaného). Nedostatok vecnej legitimácie znamená, že ten, kto tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, alebo o kom sa tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, v skutočnosti toto oprávnenie nemá, alebo nie je nositeľom tvrdenej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

Navrhovateľ svoje nároky voči odporcovi odvodzuje z UZ, ktorú odporkyňa v 1. rade uzavrela so SLSP, a.s., teda bankou poskytujúcou úvery na základe bankovej licencie, čo je skutočnosť všeobecne známa. Tieto nároky mal žalobca získať postúpením.

Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

Vyššie citované ustanovenie zákona zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Podľa názoru súdu, pohľadávky banky voči svojim klientom treba považovať za takýto druh pohľadávok. S každou pohľadávkou banky voči klientovi sú totiž neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk v zmysle § 27 a nasl. zákona o bankách, ako aj obsiahle bankové tajomstvo (§ 91 a nasl. cit. zákona). Tieto požiadavky a povinnosti nevyplývajú pre banku zo zmluvy s klientom, ale priamo zo zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - postupcom (bankou) a dlžníkom. Preto treba principiálne vychádzať z toho, že ustanovenie § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka.

Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluk, ustanovenie § 92 ods. 8 (predtým ods. 7) zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých vyššie uvedených podmienok, ktorých splnenie však súd v danom konaní preukázané nemal. Postúpenie pohľadávky v danom prípade tak bolo v priamom rozpore s ustanovením § 525 ods. 1 OZ. Účelom uvedeného ustanovenia je totiž okrem iného aj ochrana dlžníka pred tým, aby jeho dlh v prípadoch uvedených v cit. ustanovení zákona prešiel na inú osobu z pôvodného veriteľa, voči ktorému pôvodne vznikol. Kým teda v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky) sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 OZ účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 OZ, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 OZ, nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Dlžník teda nie je povinný plniť postupníkovi bez toho, aby bol oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení. Z uvedeného teda vyplýva absolútna neplatnosť postúpenia, pričom postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, je povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitimácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku, pričom musí preukázať, že klient si výzvu aj prevzal, a zároveň že klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením, svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitimácie postupníka. Navrhovateľ v konaní nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali splnenie vyššie uvedených podmienok, ktoré vyžaduje zákon o bankách v súvislosti s postúpením pohľadávok, pričom zákon vyžaduje na ich splnenie písomnú formu.

Pre úplnosť súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že počas trvania úveru bankou predchodcom navrhovateľa, je banka držiteľ bankového povolenia, a teda vzťahuje sa, tak, ako už bolo vyššie uvedené, na ňu zákon o bankách, ktorý je lex specialis vo vzťahu k OZ. Ako už bolo vyššie uvedené, pre platné postúpenie pohľadávky zo strany banky, ako postupcu, musia byť splnené okrem všeobecných podmienok ust. § 524 OZ aj podmienky uvedené práve v citovanom ust. § 92 ods. 8 (predtým 7)

zákona o bankách. Zo znenia citovaného ustanovenia vyplýva, že predmetom postúpenia z banky na „nebankovku“ môžu byť len splátky úveru, ktoré sú nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti a zároveň musí byť splnená aj podmienka, že banka písomne vyzve svojho klienta na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní. Pokiaľ by došlo k výkladu, že banka je oprávnená postúpiť celý úver po uplynutí 90 dní omeškania dlžníka, musel by súd dospieť k záveru, že banka môže postúpiť úverové vzťahy bežne uzatvárané na akýkoľvek subjekt, teda aj na nebankovku, čo je v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by to k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa, ktorý vstúpil do zmluvného vzťahu s bankou, ktorej činnosť podlieha dozoru NBS a stal by sa dlžníkom nebanky.

Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k ust. § 92 ods. 7 zákona o bankách (teraz § 92 ods. 8) uvádza, že uvedené ustanovenie upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Pokiaľ teda SLSP postúpila zmluvou zo dňa 18.12. 2008 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu navrhovateľovi, postupovala v rozpore s ust. § 92 ods. 7 Zákona o bankách. Právny predchodca navrhovateľa postúpil na navrhovateľa svoju ešte nesplatnú pohľadávku z dôvodu, pretože predtým nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Navrhovateľ nesplnil, resp. v konaní nepreukázal, že jeho právny predchodca si pred postúpením pohľadávky splnil aj svoju ďalšiu povinnosť vyplývajúcu z vyššie uvedeného ustanovenia zákona a síce, že písomne vyzval, resp. vyzýval odporcu na úhradu peňažného záväzku s tým, že je v omeškaní nepretržite 90 dní.

Na základe vyššie uvedeného súd návrh v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v konaní.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). V konaní si náhradu trov konania uplatnil navrhovateľ, odporkyňa v 1. rade i vedľajší účastník na strane odporcov.

Navrhovateľ bol v konaní v celom rozsahu neúspešný a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

Vedľajší účastník na strane odporcov i odporkyňa v 1. rade boli v konaní v celom rozsahu úspešní a preto im súd priznal plnú náhradu trov, ktoré účelne vynaložili na uplatnenie svojho práva na súde.

Právny zástupca odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporcov si v konaní uplatnil podľa § 10, § 13a ods. 1, § 15 a § 17 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. náhradu trov právneho zastúpenia zvlášť za odporkyňu v 1. rade a zvlášť za vedľajšieho účastníka.

Za odporkyňu v 1. rade si právny zástupca uplatnil trovy za 8 úkonov právnej služby po 253,94 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, vypracovanie právneho rozboru veci zo dňa 22.6. 2015, písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 23.6. 2015 doručené súdu 25.6. 2015, porada s klientom zo dňa 13.8. 2015, písomné stanovisko k premlčaniu zo dňa 14.8. 2015, porada s klientom zo dňa 22.2. 2016, doplňujúce písomné vyjadrenie zo dňa 1.3. 2016, zastupovanie na pojednávaní dňa 3.3. 2016), vrátane režijného paušálu 5 x 8,39 eur (právne úkony z roku 2015) a 3 x 8,58 eur (právne úkony z roku 2015). Takisto si za odporkyňu v 1. rade právny zástupca navrhovateľa uplatnil aj náhradu za stratu času za účasť na pojednávaní dňa 3.3. 2016 vo výške 139,80 eur (10 polhodín x 13,98 eur) a z cestovných náhrad spolu 95,02 eur za účasť na pojednávaní dňa 3.3. 2016, z toho 67,34 eur základné náhrady za prejazdené kilometre a amortizácia vozidla podľa počtu kilometrov (368 km x 0,183 eur/km) a 27,68 eur náhrady za spotrebované pohonné hmoty (cesta osobným motorovým vozidlom BMW 318d so spotrebou 5,6 litrov PHM na 100 km, pri cene PHM 1,343 eur za liter a pri počte prejazdených kilometroch 368. Spolu si za odporkyňu v 1. rade uplatnil jej právny zástupca náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 2.334,03 eur.

Za vedľajšieho účastníka na strane odporcov si právny zástupca uplatnil trovy za 5 úkonov právnej služby po 253,94 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 14.1. 2015, písomné vyjadrenie zo dňa 12.1. 2015, doplňujúce vyjadrenie zo dňa 10.4. 2015 doručené súdu 16.4. 2015 a zastupovanie na pojednávaní dňa 3.3. 2016) vrátane režijného paušálu 5 x 8,39 eur. Spolu si za vedľajšieho účastníka uplatnil jeho právny zástupca náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.311,65 eur.

Spolu si za odporkyňu v 1. rade a za vedľajšieho účastníka uplatnil ich právny zástupca náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.645,68 eur.

Súd priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, ktoré boli vedľajším účastníkom v konaní vynaložené účelne a ktoré pozostávali z troch úkonov právnej služby po 253,94 eur - prevzatia veci a prípravy zastúpenia, písomného vyjadrenia vo veci samej z 14.1. 2015 a z písomného vyjadrenia vo veci samej dňa 16.4. 2015 vrátane režijného paušálu 3 x 8,39 eur, spolu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 786,99 eur. Pokiaľ sa vedľajší účastník prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal aj náhrady za ďalší úkon právnej služby - za písomné vyjadrenie z 12.1. 2015, z obsahu spisu nebolo zistené vykonanie tohto úkonu právnej služby a preto súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal náhradu trov za tento deklarovaný úkon právnej služby vrátane režijného paušálu.

Súd priznal takisto odporkyňi v 1. rade náhradu trov konania, ktoré boli odporkyňou v 1. rade v konaní vynaložené účelne a ktoré pozostávali z jedného úkonu právnej služby vo výške 253,94 eur - písomného vyjadrenia vo veci samej zo dňa 25.6. 2015 vrátane režijného paušálu 8,39 eur, t. j. náhradu trov konania v celkovej výške 262,33 eur.

Pokiaľ si odporkyňa v 1. rade uplatnila v konaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu aj náhradu trov právneho zastúpenia - vypracovanie právneho rozboru veci zo dňa 22.6. 2015, porada s klientom zo dňa 13.8. 2015, písomné stanovisko k premlčaniu zo dňa 14.8. 2015, porada s klientom zo dňa 22.2. 2016, dopĺňujúce písomné vyjadrenie zo dňa 1.3. 2016 (vrátane režijných paušálov ku každému úkonu právnej služby), súd odporkyňi v 1. rade náhradu trov za tieto úkony právnej služby nepriznal, pretože podľa právneho názoru súdu neboli vykonané účelne, keďže v danej veci nešlo o skutkovo ani právne zložitú vec, ktoré úkony právnej služby aj s poukazom na predchádzajúci úkon právnej služby - písomné vyjadrenie odporkyne v 1. rade zo dňa 23.6. 2015 (za ktorý úkon právnej služby bola odporkyňi priznaná náhrada trov právneho zastúpenia), a predtým realizované úkony právnej služby právnym zástupcom vedľajšieho účastníka (vyjadrenia písomné k návrhu) boli úkonmi nadbytočnými. Súd odporkyňi nepriznal ani náhradu trov za prevzatie a prípravu zastúpenia, pretože právny zástupca už pred prevzatím zastúpenia odporkyne prevzal zastúpenie vedľajšieho účastníka v konaní, v súvislosti s ktorým sa s obsahom spisu už oboznámil a v mene vedľajšieho účastníka sa aj písomne k meritu veci vyjadril.

Súd priznal takisto odporkyňi v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi za účasť ich právneho zástupcu na pojednávaní dňa 3.3. 2016 podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. priznal náhradu trov v jednej polovici, t. j. spolu vo výške 253,94 eur spolu s jedným režijným paušálom vo výške 8,58 eur.

Takisto súd priznal právnenému zástupcovi odporkyne v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov aj náhradu za stratu času vo výške 139,80 eur a cestovné náhrady vo výške 95,02 eur (27,68 eur + 67,34 eur), ktoré náhrady si uplatnil len vo vzťahu k odporkyňi v 1. rade.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1.546,66 eur odporkyňi v 1. rade a vedľajšiemu účastníkovi, k rukám ich právneho zástupcu, rozhodol súd podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne prostredníctvom tunajšieho súdu v troch vyhotoveniach.

Odvolanie musí obsahovať označenie účastníkov konania, voči ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, v čom odvolateľ vidí nesprávnosť rozhodnutia alebo postupu súdu, čoho sa odvolaním domáha, musí byť podpísané a datované. Odvolanie možno zdôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 205 ods. 2 O.s.p..